

Pauljucsák Péter

24

Emlékszem, karácsonyi misén ültünk,
és elvarázsolt a lelkész szájának
kombiautószerű öblössége.
Valami nagyon felpaprikázhatta,
néhol hörgött, máshol fújtatott,
és úgy általában elég kellemetlen hangerőre
sikerült állítania magát.
Éjfél után szakadt be a mennyezet,
és sötétlő madárhab ömlött be rajta.
Hiába sikoltott fel, a fülsértő zajban
a pásztor már csendesebbnek hatott,
a józanabbak kiürítési tervrajzok után kutattak.
Egy perc alatt tomboló vihar kerekedett,
lángcsóvák csaptak be a tátongó lyukon,
aztán föntről benyúlva gigantikus polipszerű csápok
kezdték kikapdosni az igazszívű embereket.
A káosz fináléjára bepréselte a templom
maradványfalai közé undorító nyákos puhatestét
valami leírhatatlan monstrum, aminek
legalább százharminc szeme volt.
Tudom, mert ekkorra én megilletődöttségemben
már olyan légiessé váltam, mintha törékeny
karton cipősdobozokon állnék,
szükségem volt támpontra a térben, így elkezdtem

soronként megszámolni őket.
Néhány iszákos azóta eldugott pincehelyiségekben
ufójelenségről hablatyol, a legtöbben pedig
teljesen kisiklatták az este torz emlékképeit az idegpályákról.
A kisváros közmegegyezéssel rábólintott az évszázad viharára.
Szóval szerintem csak bennem maradt meg tisztán
a dobhártyarepesztő torokhang,
az a kénes gurgulázás, ami egyre csak ismételte, hogy
engedjétek hozzám a gyermekeket.

© Bóna István